

СЛУЖБЕН ВЕСНИК

на Република Северна Македонија

Број 135

26 мај 2020, вторник

година LXXVI

www.slvesnik.com.mk

contact@slvesnik.com.mk

СОДРЖИНА

	Стр.		Стр.
1805. Решение за разрешување од должноста специјален претставник на Владата на Република Северна Македонија за прашања од областа на НАТО интеграциите во Брисел.....	2	на ЈП за извршување на водостопански дејности Хидросистем ЗЛЕ-ТОВИЦА Пробиштип за регулиран период 2021-2023 година.....	11
1806. Одлука на Уставниот суд на Република Северна Македонија У.бр. 49/2019 од 12 мај 2020 година.....	2	1810. Решение за започнување на постапка за донесување на Регулаторна тарифа за собирање и одведување на урбани отпадни води на ЈКП Скопска Црна Гора Чучер Сандево за регулиран период 2020 – 2021 година.....	11
1807. Издвоено мислење од Уставниот суд на Република Северна Македонија.....	7	1811. Решение за започнување на постапка за донесување на Регулаторна тарифа за снабдување со вода за пиење или водоснабдување на ЈКП Скопска Црна Гора Чучер Сандево за регулиран период 2020 – 2021 година.....	11
1808. Одлука за утврдување на највисоки малопродажни цени на нафтените деривати и горива за транспорт.....	10	Огласен дел	1-68
1809. Решение за утврдување на тарифа за снабдување со сурова вода наменета за водоснабдување на населението			

ВЛАДА НА РЕПУБЛИКА СЕВЕРНА МАКЕДОНИЈА

1805.

Врз основа на член 36 став 6 од Законот за Владата на Република Македонија („Службен весник на Република Македонија“ бр. 59/2000, 12/2003, 55/2005, 37/2006, 115/2007, 19/2008, 82/2008, 10/2010, 51/2011, 15/2013, 139/2014, 196/2015 и 140/2018 и „Службен весник на Република Северна Македонија“ бр.98/2019), Владата на Република Северна Македонија на седницата одржана на 19 мај 2020 година, донесе

РЕШЕНИЕ

ЗА РАЗРЕШУВАЊЕ ОД ДОЛЖНОСТА СПЕЦИЈАЛЕН ПРЕТСТАВНИК НА ВЛАДАТА НА РЕПУБЛИКА СЕВЕРНА МАКЕДОНИЈА ЗА ПРАШАЊА ОД ОБЛАСТА НА НАТО ИНТЕГРАЦИЈЕ ВО БРИСЕЛ

1. Лазар Еленовски се разрешува од должноста специјален претставник на Владата на Република Северна Македонија за прашања од областа на НАТО интеграциите во Брисел.

2. Ова решение влегува во сила со денот на донесувањето а ќе се објави во „Службен весник на Република Северна Македонија“.

Бр. 20 – 4381/1
19 мај 2020 година
Скопје

Претседател на Владата
на Република Северна Македонија,
Оливер Спасовски, с.р.

УСТАВЕН СУД НА РЕПУБЛИКА СЕВЕРНА МАКЕДОНИЈА

1806.

Уставниот суд на Република Северна Македонија, врз основа на членовите 110 и 112 од Уставот на Република Северна Македонија и членот 70 од Деловникот на Уставниот суд на Република Северна Македонија (“Службен весник на Република Македонија” број 70/1992 и Службен весник на Република Северна Македонија број 202/2019), на седницата одржана на 12 мај 2020 година, донесе

ОДЛУКА

1. СЕ ПОНИШТУВААТ:

-Уредбата со законска сила за ограничување на исплата на додатоци и надоместоци на плата за вработените во јавниот сектор за време на вонредна состојба, донесена од Владата на Република Северна Македонија, број 44-2865/1 од 7 април 2020 година („Службен весник на Република Северна Македонија” број 94/2020);

-Уредбата со законска сила за дополнување на Уредбата со законска сила за ограничување на исплата на додатоци и надоместоци на плата за вработените во јавниот сектор за време на вонредна состојба, донесена од Владата на Република Северна Македонија, број 44-2865/2 од 9 април 2020 година („Службен весник на Република Северна Македонија” број 97/2020);

-Уредбата со законска сила за дополнување на Уредбата со законска сила за ограничување на исплата на додатоци и надоместоци на плата за вработените во јавниот сектор за време на вонредна состојба, донесена од Владата на Република Северна Македонија, број 44-3182/1 од 16 април 2020 година („Службен весник на Република Северна Македонија” број 103/2020) и

-Уредбата со законска сила за дополнување на Уредбата со законска сила за ограничување на исплата на додатоци и надоместоци на плата за вработените во јавниот сектор за време на вонредна состојба, донесена

од Владата на Република Северна Македонија, број 44-3198/1 од 24 април 2020 година („Службен весник на Република Северна Македонија” број 108/2020).

2. СЕ СТАВА ВОН СИЛА Решението за запирање на извршувањето на поединечните акти или дејствија што се преземени врз основа на актите, означени во точката 1 од оваа одлука.

3. Оваа одлука произведува правно дејство од денот на објавувањето во „Службен весник на Република Северна Македонија“.

4. Уставниот суд на Република Северна Македонија, по сопствена иницијатива, со Решение У.бр. 49/2020 од 28 април 2020 година, поведе постапка за оценување на уставноста на актите, означени во точката 1 од Одлуката, затоа што пред Судот со основ се постави прашањето за нивната согласност со Уставот.

5. Судот на седницата утврди дека Владата на Република Северна Македонија, за време на постојење на вонредна состојба на територијата на Република Северна Македонија, прогласена заради спречување на внесување, ширење и справување со коронавирус COVID-19, донела Уредба со законска сила со која се врши ограничување на исплата на додатоци и надоместоци на плата за вработените во јавниот сектор за време на вонредна состојба, како и уредби за дополнување на истата.

Уредбите со законска сила ја имаат следната содржина:

Врз основа на член 126 став 1 од Уставот на Република Северна Македонија и член 36 став 1 од Законот за Владата на Република Македонија, („Службен весник на Република Македонија” број 59/2000, 12/2003, 55/2005, 37/2006, 115/2007, 19/2008, 82/2008, 10/2010, 51/2011, 15/2013, 139/2014, 196/2015, 142/2016 и 140/2018 и „Службен весник на Република Северна Македонија” број 98/2019), Владата на Република Северна Македонија, на седницата одржана на 7 април 2020 година, донесе

УРЕДБА

СО ЗАКОНСКА СИЛА ЗА ОГРАНИЧУВАЊЕ НА ИСПЛАТА НА ДОДАТОЦИ И НАДОМЕСТОЦИ НА ПЛАТА ЗА ВРАБОТЕНИТЕ ВО ЈАВНИОТ СЕКТОР ЗА ВРЕМЕ НА ВОНРЕДНА СОСТОЈБА

Член 1

Со оваа уредба со законска сила се уредува ограничување на исплатата на додатоци и надоместоци на плата на вработените во органите на државната власт, единиците на локалната самоуправа, институциите кои вршат дејности од областа на образованието, културата, социјалната заштита и заштитата на детето, спортот и во институциите кои вршат работи од јавен интерес утврден со закон, а се организирани како агенции, фондови, регулаторни тела со јавни овластувања утврдени со закон, јавни установи и јавните претпријатија основани од Република Северна Македонија или од општините во Градот Скопје и акционерските друштва во целосна сопственост на државата, за време на траење на вонредната состојба.

Член 2

На вработените од член 1 од оваа уредба со законска сила не им се исплатуваат додатоци и надоместоци на плата согласно закон и колективен договор, за време на траење на вонредната состојба.

Член 3

Одредбите од оваа уредба со законска сила не се однесуваат на медицинскиот и помошно-технички персонал во јавните здравствени установи, вработените во Министерството за внатрешни работи и Министерството за одбрана и кабинетските службеници.

Член 4

Оваа уредба со законска сила влегува во сила со денот на објавувањето во „Службен весник на Република Северна Македонија“.

Бр. 44-2865/1
7 април 2020 година
Скопје

Претседател на Владата
на Република Северна Македонија,
Оливер Спасовски, с.р.

Врз основа на член 126 став 1 од Уставот на Република Северна Македонија и член 36 став 1 од Законот за Владата на Република Македонија („Службен весник на Република Македонија“ бр. 59/00, 12/03, 55/05, 37/06, 115/07, 19/08, 82/08, 10/10, 51/11, 15/13, 139/14, 196/15, 142/16 и 140/18 и „Службен весник на Република Северна Македонија“ бр. 98/19) Владата на Република Северна Македонија, на седницата, одржана на 9 април 2020 година, донесе

УРЕДБА

СО ЗАКОНСКА СИЛА ЗА ДОПОЛНУВАЊЕ НА УРЕДБАТА СО ЗАКОНСКА СИЛА ЗА ОГРАНИЧУВАЊЕ НА ИСПЛАТА НА ДОДАТОЦИ И НАДОМЕСТОЦИ НА ПЛАТА ЗА ВРАБОТЕНИТЕ ВО ЈАВНИОТ СЕКТОР ЗА ВРЕМЕ НА ВОНРЕДНА СОСТОЈБА

Член 1

Во Уредбата со законска сила за ограничување на исплата на додатоци и надоместоци на плата за вработените во јавниот сектор за време на вонредна состојба („Службен весник на Република Северна Македонија“ бр. 94/20), во членот 3, по зборовите „Министерството за одбрана“, се става записка и се додаваат зборовите: „затворската полиција“.

Член 2

Оваа уредба со законска сила влегува во сила со денот на објавувањето во „Службен весник на Република Северна Македонија“.

Бр. 44-2865/2
9 април 2020 година
Скопје

Претседател на Владата
на Република Северна Македонија,
Оливер Спасовски, с.р.

Врз основа на член 126 став 1 од Уставот на Република Северна Македонија и член 36 став 1 од Законот за Владата на Република Македонија („Службен весник на Република Македонија“ бр. 59/00, 12/03, 55/05, 37/06, 115/07, 19/08, 82/08, 10/10, 51/11, 15/13, 139/14, 196/15, 142/16 и 140/18 и „Службен весник на Република Северна Македонија“ бр. 98/19) Владата на Република Северна Македонија, на седницата, одржана на 16 април 2020 година, донесе

УРЕДБА

СО ЗАКОНСКА СИЛА ЗА ДОПОЛНУВАЊЕ НА УРЕДБАТА СО ЗАКОНСКА СИЛА ЗА ОГРАНИЧУВАЊЕ НА ИСПЛАТА НА ДОДАТОЦИ И НАДОМЕСТОЦИ НА ПЛАТА ЗА ВРАБОТЕНИТЕ ВО ЈАВНИОТ СЕКТОР ЗА ВРЕМЕ НА ВОНРЕДНА СОСТОЈБА

Член 1

Во Уредбата со законска сила за ограничување на исплата на додатоци и надоместоци на плата за вработените во јавниот сектор за време на вонредна состојба („Службен весник на Република Северна Македонија“ бр. 94/20 и 97/20), во членот 2, точката на крајот се брише и се додаваат зборовите: „почнувајќи со исплата на плата за месец април 2020 година.“

Член 2

Оваа уредба со законска сила влегува во сила со денот на објавувањето во „Службен весник на Република Северна Македонија“.

Бр. 44-3182/1
16 април 2020 година
Скопје

Претседател на Владата
на Република Северна Македонија,
Оливер Спасовски, с.р.

Врз основа на член 126 став 1 од Уставот на Република Северна Македонија и член 36 став 1 од Законот за Владата на Република Македонија („Службен весник на Република Македонија“ бр. 59/00, 12/03, 55/05, 37/06, 115/07, 19/08, 82/08, 10/10, 51/11, 15/13, 139/14, 196/15, 142/16 и 140/18 и „Службен весник на Република Северна Македонија“ бр. 98/19) Владата на Република Северна Македонија, на седницата, одржана на 24 април 2020 година, донесе

УРЕДБА

СО ЗАКОНСКА СИЛА ЗА ДОПОЛНУВАЊЕ НА УРЕДБАТА СО ЗАКОНСКА СИЛА ЗА ОГРАНИЧУВАЊЕ НА ИСПЛАТА НА ДОДАТОЦИ И НАДОМЕСТОЦИ НА ПЛАТА ЗА ВРАБОТЕНИТЕ ВО ЈАВНИОТ СЕКТОР ЗА ВРЕМЕ НА ВОНРЕДНА СОСТОЈБА

Член 1

Во Уредбата со законска сила за ограничување на исплата на додатоци и надоместоци на плата за вработените во јавниот сектор за време на вонредна состојба („Службен весник на Република Северна Македонија“ бр. 94/20, 97/20 и 103/20), во членот 1 по зборот „состојба“ се додаваат зборовите „за месец април и мај“.

Член 2

Во членот 2 по ставот 1 се додава нов став 2 кој гласи:

„На вработените од член 1 од оваа уредба со законска сила, на кои им се исплатува плата согласно закон и колективен договор правото на додаток за работен стаж, додаток за ноќна работа, надоместок на плата за време на привремена спреченост за работа поради болест или повреда, надоместок на плата поради користење на годишен одмор, надоместок на плата за ден на државен празник и неработен ден утврден со закон, одвоен живот од семејството (освен за пратениците), надоместок на трошок за смрт на работникот или член на неговото семејство, отпремнина при заминување во пензија, го остваруваат и се исплаќаат и за време на траењето на вонредната состојба за месец април и мај.“

Член 3

Во членот 3, по зборовите „затворската полиција“, се става записка и се додаваат зборовите „високообразовните установи и јавните научни установи, инспекторите вработени во Државниот санитарен и здравствен инспекторат, Државниот пазарен инспекторат, Државниот инспекторат за труд, Државниот инспекторат за транспорт, Агенцијата за лекови и медицински средства и Агенцијата за храна и ветеринарство.“.

Член 4

Оваа уредба со законска сила влегува во сила со денот на објавувањето во „Службен весник на Република Северна Македонија“.

Бр. 44-3198/1
24 април 2020 година
Скопје

Претседател на Владата
на Република Северна Македонија,
Оливер Спасовски, с.р.

6. Според член 8 став 1 алинеи 1, 3 и 4 од Уставот на Република Северна Македонија, основните слободи и права на човекот и граѓанинот признати во меѓународното право и утврдени со Уставот, владеешето на правото и поделбата на државната власт на законодавна, извршна и судска, се темелни вредности на уставниот поредок на Република Северна Македонија.

Со членот 9 од Уставот е определено дека граѓаните на Република Северна Македонија се еднакви во слободите и правата независно од полот, расата, бојата на кожата, националното и социјалното потекло, политичкото и верското уверување, имотната и општествената положба. Граѓаните пред Уставот и законите се еднакви.

Со Уставот, правата од сферата на работните односи се уредени во делот II. Основни слободи и права на човекот и граѓанинот, точка 2. Економски, социјални и културни права во кои, помеѓу другото е уреден и членот 32.

Според член 32 став 3 од Уставот, секој вработен има право на соодветна заработувачка, а според ставот 5 од наведениот член, остварувањето на правата на вработените и нивната положба се уредуваат со закон и со колективни договори.

Според членот 54 од Уставот, слободите и правата на човекот и граѓанинот можат да се ограничат само во случаи утврдени со Уставот (став 1). Слободите и правата на човекот и граѓанинот можат да бидат ограничени за време на воена или вонредна состојба според одредбите на Уставот (став 2). Ограничувањето на слободите и правата не може да биде дискриминаторско по основ на пол, раса, боја на кожа, јазик, вера, национално или социјално потекло, имотна или општествена положба (став 3).

Според членот 14 од Европската конвенција за заштита на човековите права, уживањето на правата и слободите, признати со оваа Конвенција, треба да се обезбедат без никаква дискриминација заснована врз пол, раса, боја на кожата, јазик, вера, политичко или кое и да било друго мислење, национално или социјално потекло, припадност на национално малцинство, материјална положба, потекло по раѓање или кој и да е друг статус.

Од погоре цитираните уставни одредби произлегува можност од ограничување на слободите и правата на човекот и граѓанинот, но само во случаи утврдени со Уставот, што значи слободите и правата на човекот и граѓанинот коишто со Уставот се загарантирани, можат да бидат предмет на одредено ограничување од страна на јавната власт, само доколку тоа ограничување биде предвидено со Уставот, како и случаите во кои тие може да се ограничат.

На пример, според член 21 од Уставот, граѓаните имаат право мирно да се собираат и да изразуваат јавен протест без претходно пријавување и без посебна дозвола. Користењето на ова право може да биде ограничено само во услови на воена и вонредна состојба.

Потоа, според член 27 од Уставот,

Секој граѓанин на Република Северна Македонија има право слободно да се движи на територијата на Републиката и слободно да го избира местото на своето живеалиште (став 1).

Секој граѓанин има право да ја напушти територијата на Републиката и да се врати во Републиката (став 2).

Остварувањето на овие права може да се ограничи со закон, единствено во случаите кога е тоа потребно заради заштита на безбедноста на Републиката, водење на кривична постапка или заштита на здравјето на луѓето (став 3). Со оваа уставна одредба, Уставот препуштил со закон да можат да бидат ограничени овие права и тоа единствено во случаите наведени со ставот 3 на членот 27 од Уставот.

Исто така, според членот 38 од Уставот,

Се гарантира правото на штрајк (став 1).

Со закон може да се ограничат условите за остварување на правото на штрајк во вооружените сили, полицијата и органите на управата (став 2). Со оваа уставна одредба, Уставот, исто така препуштил со закон да можат да бидат ограничени условите за остварување на одредени права.

Уставот уредува и други случаи во кои можат да бидат ограничени слободите и правата на човекот и граѓанинот, но од суштинско значење е дека ограничувањето на уставно загарантираните слободи и права, како и случаите за тоа ограничување, мора да биде предвидено со Уставот, а мора да бидат предвидени и законските ограничувања на слободите и правата.

Според членот 126 од Уставот, при постоење на воена или вонредна состојба, Владата во согласност со Уставот и со закон донесува уредби со законска сила. Овластувањето на Владата да донесува уредби со законска сила трае до завршувањето на воената или вонредната состојба, за што одлучува Собранието.

Од погоре цитираната уставна одредба произлегува овластување за Владата да може да донесува уредби со законска сила за време на воена или вонредна состојба, но исто така со Уставот децидно е уредено дека Владата има обврска уредбите со законска сила да ги донесува во согласност со Уставот и со закон.

Во конкретниот случај, Судот утврди дека Владата ги пречекорила своите уставни овластувања, на начин што не водела сметка дали Уредбата со која Владата се впушта во ограничување на остварување на права на вработените од јавниот сектор коишто се однесуваат на додатоци и надоместоци на плата за време на траењето на вонредната состојба, има уставна основа или не, односно дали Уставот воопшто предвидел одредени услови за остварување на правата од работен однос да можат да бидат ограничени со закон.

Имено, со Одлуката за утврдување на постоење на вонредна состојба, број 09-1690/2 од 18.3.2020 година, донесена од страна на претседателот на Републиката, на територијата на Република Северна Македонија е утврдено постоење на вонредна состојба за период од 30 дена заради заштита и справување со последиците од ширењето на коронавирусот COVID-19, во која се наведува дека за времетраењето на вонредната состојба Владата во согласност со Уставот и со закон донесува уредби со законска сила.

Владата на Република Северна Македонија, повикувајќи се на член 126 став 1 од Уставот, донесува Уредба со законска сила за ограничување на исплата на додатоци и надоместоци на плата за вработените во јавниот сектор за време на вонредна состојба, донесена од Владата на Република Северна Македонија, број 44-2865/1 од 7 април 2020 година („Службен весник на Република Северна Македонија” број 94/2020), а потоа и дополнувања на истата со број 44-2865/2 од 9 април 2020 година („Службен весник на Република Северна Македонија” број 97/2020), број 44-3182/1 од 16 април 2020 година („Службен весник на Република Северна Македонија” број 103/2020) и број 44-3198/1 од 24 април 2020 година („Службен весник на Република Северна Македонија” број 108/2020).

Со овие уредби, Владата се впушта во ограничување на права од работен однос за дел од вработените во јавниот сектор, на начин што им го ограничува правото на исплата на додатоци и надоместоци кои им следуваат согласно закон и колективен договор, за време на траењето на вонредната состојба за месец април и мај, почнувајќи со исплата на плата за месец април 2020 година.

Испитувајќи ја предметната уредба со законска сила и нејзините дополнувања, од аспект на согласноста на нејзината содржина со Уставот, Судот утврди дека ограничувањето на правата од работен однос коешто се прави со оспорените акти, нема уставна основа, односно, Уставот, воопшто не предвидел такво ограничување за време на вонредна состојба, поточно, со Уставот нема одредби врз основа на кои можат да се ограничат овие права за време на воена или вонредна состојба, ниту пак Уставот содржи одредба која упатува, со закон да можат да бидат ограничени овие права или одредени услови за нивно остварување.

Исто така, ако се имаат предвид причините и целта којашто сакала да се постигне со прогласувањето на вонредната состојба, а тоа е да се спречи ширењето на коронавирусот и да го заштити населението од последиците по здравјето од тоа ширење, неспорно може да се заклучи дека овластувањата на Владата да донесува уредби со законска сила, треба да бидат во контекст на остварување на таа цел, односно во функција на преземање на мерки со кои ќе се пресретне брзото ширење на заразата и мерки во функција на навремено дејствување заради справување и заштита на населението од последиците од ширењето на коронавирусот.

Неспорно е дека Уставот ја овластил Владата да донесува уредби со законска сила за време на вонредна состојба, но, исто така Уставот го ограничил тоа овластување на Владата, уредувајќи дека тоа мора да биде во согласност со Уставот и со закон, а во конкретниот случај, Владата, без никаква уставна, а со тоа и законска основа, донесува уредба со законска сила со која се врши ограничување на слободи и права на граѓаните вработени во јавниот сектор за време на вонредна состојба.

Членот 126 од Уставот на кој се повикува Владата, само уредува овластување за Владата да може да донесува уредби со законска сила до завршување на вонредната состојба, меѓутоа, тоа уставно овластување никако не значи и не подразбира да може Владата, арбитражно, по своја сопствена проценка и оценка, самата, слободно да одлучува кои слободи и права ќе ги ограничи со уредба, кого се' ќе опфати со ограничувањата, а кого не, што впрочем и се прави со предметната уредба и нејзините дополнувања.

Ограничувањата на слободите и правата за време на воена или вонредна состојба, според членот 54 од Уставот, можат да се ограничат само во случаи утврдени со Уставот и исклучиво според одредбите на Уставот и не може да биде дискриминаторско по основ на пол, раса, боја на кожа, јазик, вера, национално или социјално потекло, имотна или општествена положба (став 3).

Уставната определба, уредбите со законска сила да мора да бидат во согласност со Уставот и со закон, упатува на тоа дека уредбите со законска сила можат да бидат донесени само во функција на операционализација на уставни и законски одредби, а не со истите изворно, оригинерно да се нормира одредена ситуација која не е предвидена со Уставот или со закон, а уште повеќе, со истите, изворно, да се уредува ограничување на слободи и права за човекот и граѓанинот, кои патем, воопшто не се предмет на ограничување со Уставот, следствено ниту со закон.

Ограничувањата на слободите и правата на човекот и граѓанинот се уредуваат со Уставот, а доколку Уставот упатил тоа ограничување да биде уредено со закон,

во тој случај законодавецот може, да уредува норми во функција на операционализација на уставна норма со која се уредува одредено ограничување на слободи и права, и тоа во Уставот децидно се наведува.

Но, и во случај на постоење на уставна и законска основа (доколку Уставот упатува на законско уредување), ограничувањето на слободите и правата на човекот и граѓанинот, мора да биде пропорционално со целите коишто треба да се постигнат со тоа ограничување и да биде неопходно во едно демократско општество.

Во конкретниот случај, околноста што Уставот при состојба на прогласена вонредна состојба во државата, и' дал овластување на Владата да донесува уредби со законска сила, не значи и овластување за Владата за арбитражност во оцената кои и какви уредби со законска сила да донесува за време на вонредната состојба и со уредби со законска сила да регулира прашања за граѓаните кои не се во допир со настанатата состојба, па дури и да ограничува слободи и права за граѓаните, надвор од оние децидно предвидени со Уставот.

Уредбите со законска сила, а токму согласно член 126 став 1 од Уставот, јасно определува дека во согласност со Уставот и со закон, Владата донесува уредби со законска сила при постоење на воена или вонредна состојба.

Во конкретниот случај, ниту со Уставот, ниту со закон постои уреденост според која додаточите и надоместоците на плата, што се права коишто произлегуваат од работен однос, да можат да му бидат ограничени на работникот за време на вонредна состојба, односно истите да не бидат исплатувани.

Оттука, ограничувањето на правата на вработените во јавниот сектор, сторени со предметната уредба со законска сила и нејзините дополнувања, а кои се однесуваат на забрана на исплата на додаточите и надоместоците на плата за времетраењето на вонредната состојба, нема правен легитимитет, затоа што не наоѓа правна основа во Уставот, со што се доведува во прашање уставниот принцип на владеење на правото од член 8 став 1 алинеја 3 од Уставот, како и правната сигурност на граѓаните во однос на остварувањето на нивните слободи и права, загарантирани со Уставот.

Воедно, не само што Владата со предметната уредба со законска сила и нејзините дополнувања уредила ограничување на правата од работен однос, надвор од Уставот, туку предметната уредба имплицира и дискриминаторско постапување, спротивно на член 54 став 3 од Уставот, што е дополнително уставно недозволиво. Ова од причини што, согласно предметната уредба со законска сила и нејзините дополнувања, дел од вработените во јавниот сектор, нема да можат да го остварат правото на додатоци и надоместоци на плата согласно закон и колективен договор, како што тоа ќе можат да го остварат граѓаните од јавниот сектор вработени во институциите наведени во членот 3 од предметната уредба со законска сила и нејзините дополнувања.

Поточно, со предметната уредба со законска сила и нејзините дополнувања, не само што без уставна основа, се врши забрана на остварување на права од работен однос утврдени со закон и со колективен договор, туку, дополнително ги става граѓаните-вработени во јавниот сектор во нееднаква правна положба пред Уставот и законите, иако сите се наоѓаат во иста правна ситуација, вонредната состојба е прогласена за цела-

та територија на државата без исклучок и сите се наоѓаат во иста правна положба, што е спротивно на членот 9 од Уставот.

Кои слободи и права на човекот и граѓанинот можат да бидат предмет на ограничување од страна на јавната власт, е уредено со Уставот. Уставот, воедно уредил кои слободи и права на човекот и граѓанинот можат да бидат предмет на ограничување од страна на јавната власт за време на постоење на воена или вонредна состојба. Воопшто, Уставот забранил, ограничувањето на слободите и правата на човекот и граѓанинот да биде дискриминаторско по основ на пол, раса, боја на кожа, јазик, вера, национално или социјално потекло, имотна или општествена положба.

Според член 14 од Европската конвенција за заштита на човековите права, уживањето на правата и слободите, признати со оваа Конвенција, треба да се обезбедат без никаква дискриминација заснована врз пол, раса, боја на кожата, јазик, вера, политичко или кое и да биле друго мислење, национално или социјално потекло, припадност на национално малцинство, материјална положба, потекло по раѓање или кој и да е друг статус.

Зборовите од оваа одредба “како што се” и “друг статус” наведуваат и упатуваат дека категориите за кои се однесува забраната за дискриминација, како и основите за дискриминација во рамки на Европската конвенција за човекови права, не се исцрпени. Од тука следува заклучок дека е широк опсегот на прашања покриени со членот 14 од истата.

Европскиот суд за човекови права (ЕСЧП) го толкува терминот “друг статус” на тој начин што под него ги подвел термините: сексуална ориентација, статус на вонбрачно дете, статус на синдикално здружение, воен статус, професионален статус, затвор, неспособност, возраст, живеалиште, географска област, ХИВ серопозитивност, финансиски или имотен статус, религија, национално или етничко потекло, јазик и др.

Во конкретниот случај, различното постапување со граѓани кои се во иста правна ситуација и положба, а кое се согледува во оневозможување на дел од вработените од јавниот сектор да ги остварат правата коишто произлегуваат од работен однос, затоа што своите работни обврски за време на вонредната состојба, не ги извршуваат во институциите опфатени со членот 3 од предметната уредба со законска сила и нејзините дополнувања, туку своите работни обврски за време на траењето на вонредната состојба ги вршат во останатите институции на јавната власт (државна и локална), имплицира и дискриминаторско постапување по основ на општествен статус под кој се подразбира и професионалниот статус на граѓанинот-вработен, што е спротивно на член 54 став 3 од Уставот и членот 14 од Европската конвенција за заштита на човековите права.

Во случајов, Судот ја имаше во предвид Уредбата со законска сила за дополнување на предметната уредба, донесена на 24 април 2020 година („Службен весник на Република Северна Македонија“ број 108/2020), со која уредува дека одредени додатоци и надоместоци за вработените во јавниот сектор, сепак ќе ги исплатува за време на траењето на вонредната состојба, но, според Судот, тоа не ја намалува неуставноста на предметната уредба и нејзините дополнувања, имајќи во вид дека за вработените во јавниот сектор со закон и со колективен договор се предвидени и други додатоци и надоместоци на плата.

Ова дотолку повеќе што со Законот за вработените во јавниот сектор („Службен весник на Република Македонија“ број 27/2014, 199/2014, 27/2016, 35/2018, 198/2018 и „Службен весник на Република Северна Македонија“ број 143/2019 и 14/2020), конкретно со членот 37 од Законот се предвидува дека (1) Во случај на вонредни околности (природни непогоди, епидемии, поплави и слично), вработените во јавниот сектор можат без нивна согласност да бидат упатени на извршување на работи и на работни задачи кај работодавачи надвор од местото на нивното живеалиште. (2) Упатувањето од ставот 1 на овој член трае додека траат вонредните околности, но, не подолго од три месеци. (3) Во случаите на упатување на извршување на работите и на работните задачи од ставот 1 на овој член, вработените имаат право на надоместоци утврдени со општите прописи за работните односи.

Во случајов, Владата, не само што го суспендира ова законско право за вработените во јавниот сектор за време на вонредна состојба, туку и тоа го прави на дискриминаторска основа, односно во зависност од тоа во која институција на јавната власт, работникот ги врши работните задачи и должности, односно дека тоа (вклучително и останатите додатоци и надоместоци на плата утврдени со закон и со колективен договор, чија исплата се ограничува) нема да се однесува за вработените во јавниот сектор опфатени со членот 3 од Уредбата и нејзините дополнувања, што е спротивно на член 54 став 3 од Уставот и на членот 14 од Конвенцијата.

Од сето погоре изнесено, Судот утврди дека предметната уредба со законска сила и нејзините дополнувања со која се врши ограничување на исплата на додатоци и надоместоци на плата за вработените во јавниот сектор, опфатени со Уредбата, нема уставна основа. Воедно, предметната уредба со законска сила и нејзините дополнувања, имплицира и повреда на уставниот принцип на еднаквост и недискриминација, што дополнително истата ја прави уставно недозволива.

Исто така, имајќи предвид дека Владата со донесувањето на уредбата со законска сила и нејзините дополнувања, се впуштила во изворно уредување на прашања поврзани со ограничување на права од сферата на работните односи за време на вонредна состојба, коишто ограничувања можат да бидат предмет само на уставно, но, и на законско уредување доколку на тоа упатува Уставот, Судот оцени дека предметната уредба со законска сила и нејзините дополнувања, имплицира и повреда на член 8 став 1 алинеја 4 од Уставот, според кој поделбата на државната власт на законодавна, извршна и судска, е темелна вредност на уставниот поредок на Република Северна Македонија.

7. Тргувајќи од сето погоре изнесено, Судот оцени дека во конкретниот случај, предметната уредба и нејзините дополнувања, не се во согласност со член 8 став 1 алинеи 1, 3 и 4, членот 9, членот 32 и членот 54 од Уставот.

8. Врз основа на изнесеното, Судот одлучи како во точката 1 од Одлуката.

9. Оваа одлука Судот ја донесе во состав од претседателот на Судот, Сали Мурати и судиите: Насер Аџдари, Елена Гошева, Никола Ивановски, Јован Јосифовски, д-р Осман Кадриу, д-р Дарко Костадиновски, Вангелина Маркудова и Владимир Стојаноски.

У. бр. 49/2020
12 мај 2020 година
Скопје

Претседател
на Уставниот суд на Република
Северна Македонија,
Сали Мурати, с.р.

1807.

Врз основа на член 25 став 6 од Деловникот на Уставниот суд на Република Северна Македонија („Службен весник на Република Македонија“ бр. 70/1992 и „Службен весник на Република Северна Македонија“ бр.202/2019), по моето гласање за Одлуката У.бр.49/2020 од 12 мај 2020 година, со кое Уставниот суд одлучи да ги поништи Уредбата со законска сила за ограничување на исплата на додатоци и надоместоци на плата за вработените во јавниот сектор за време на вонредна состојба, донесена од Владата на Република Северна Македонија, бр.44-2865/1 од 7 април 2020 година („Службен весник на Република Северна Македонија“ бр.94/2020) и трите дополнувања на Уредбата¹, писмено го образложувам следното

ИЗДВОЕНО МИСЛЕЊЕ

Уставниот суд на 28.4.2020 година, со Решението У.бр.49/2020 поведе постапка за горенаведените уредби со законска сила, и го запре извршувањето на поединечните акти и дејствија што се преземени врз основа на наведените уредби, а подоцна на седницата одржана на 12 мај 2020 год., со Одлуката У.бр.49/2020, ги поништени предметните уредби со законска сила. Покрај фактот што гласав за наведеното Решение и Одлука, сепак не се согласувам целосно со правните основи и аргументи на кои истите се темелат, а за некои имам и сосема спротивно, суштински различно мислење и став.

И.Мнозинството судии при анализата и одлучувањето за горе наведеното Решение и Одлука, го имаа следново правно мислење за кое имам суштински различно и спротивно мислење:

- Според членот 54 од Уставот, слободите и правата на човекот и граѓанинот можат да се ограничат само во случаи утврдени со Уставот (став 1). Слободите и правата на човекот и граѓанинот можат да бидат ограничени за време на воена или вонредна состојба според одредбите на Уставот (став 2). Ограничувањето на слободите и правата не може да биде дискриминаторско по основ на пол, раса, боја на кожа, јазик, вера, национално или социјално потекло, имотна или општествена положба (став 3). Од погоре цитираните уставни одредби произлегува можност за ограничување на слободите и правата на човекот и граѓанинот, но само во случаи утврдени со Уставот, што значи слободите и правата на човекот и граѓанинот коишто со Уставот се загарантирани, можат да бидат предмет на одредено ограничување од страна на јавната власт, само доколку тоа ограничување биде предвидено со Уставот, како случаи во кои тие може да се ограничат. На пример, според член 21 од Уставот, граѓаните имаат право мирно да се собираат и да изразуваат јавен протест без претходно пријавување и без посебна дозвола. Користењето на ова право може да биде ограничено само во услови на воена и вонредна состојба. Потоа, според членот 27 од Уставот „Секој граѓанин на Република Македонија има право слободно да се движи на територијата на Републиката, и слободно да го избира местото на своето живеалиште (став 1)“. „Секој граѓанин има право да ја напушти територијата на Републиката и да се врати во

Републиката (став 2)“. „Остварувањето на овие права може да се ограничи со закон, единствено во случаите кога е тоа потребно заради заштита на безбедноста на Републиката, водење на кривична постапка или заштита на здравјето на луѓето (став 3)“. Со оваа уставна одредба, Уставот препуштил со закон да можат да бидат ограничени овие права единствено во случаите наведени со ставот 3 на членот 27 од Уставот. Исто така, според членот 38 од Уставот, „Се гарантира правото на штрајк (став 1)“. „Со закон може да се ограничат условите за остварување на правото на штрајк во вооружените сили, полицијата и органите на управата (став 2)“. Со оваа уставна одредба, Уставот, исто така препуштил со закон да можат да бидат ограничени услови за остварување на одредени права. Уставот уредува и други случаи во кои можат да бидат ограничени слободите и правата на човекот и граѓанинот, но од суштинско значење е дека ограничувањето на уставно загарантираните слободи и права, како и случаите за тоа ограничување, мора да биде предвидено со Уставот, а мора да бидат предвидени и законските ограничувања на слободите и правата.

- Во конкретниот случај, Судот утврди дека Владата ги пречекорила своите уставни овластувања, на начин што не водела сметка дали со Уредбата со која Владата се впушта во ограничување на остварување на права на вработените од јавниот сектор коишто се однесуваат на додатоците на плата за време на траењето на вонредната состојба, има уставна основа или не, односно дали Уставот воопшто предвидел одредени услови за остварувањето на правата од работен однос да можат да бидат ограничени со закон.

- Неспорно е дека Уставот ја овластил Владата да донесува уредби со законска сила за време на вонредна состојба, но исто така Уставот го ограничил тоа овластување на Владата, уредувајќи дека тоа мора да биде во согласност со Уставот и со закон, а во конкретниот случај, Владата без никаква уставна, а со тоа и законска основа, донесува уредба со законска сила со која се врши ограничување на слободи и права на граѓаните вработени во јавниот сектор за време на вонредна состојба.

- Членот 126 од Уставот на кој се повикува Владата, не го оправдува ваквото ограничување. Уставниот член само уредува овластување на Владата да може да донесува уредби со законска сила до завршување на вонредната состојба, меѓутоа, тоа уставно овластување никако не значи и не подразбира да може Владата, арбитражно, по своја сопствена проценка и оценка, самата, слободно да одлучува кои слободи и права ќе ги ограничи со уредба, кого се ќе опфати со ограничувањата, а кого не, што впрочем и се прави со предметната уредба и нејзините дополнувања.

- Уставната определба, уредбите со законска сила да мора да бидат во согласност со Уставот и со закон, упатува на тоа дека уредбите со законска сила можат да бидат донесени само во функција на операционализација на уставни и законски одредби, а не со истите изворно, оригинално да се нормира одредена ситуација која не е предвидена со Уставот или со закон, а уште повеќе, со истите, изворно да се уредува ограничување на слободи и права за човекот и граѓанинот, кои патем, воопшто не се предмет на ограничување со Уставот, следствено ниту со закон.

- Ограничувањето на слободите и правата на човекот и граѓанинот најпрво мора да биде предвидено со Уставот, а доколку со предвидувањето, Уставот упатил тоа ограничување да биде уредено со закон, во тој случај законодавецот, може да уредува норми во функција на операционализација на уставна норма со која е предвидено одредено ограничување на слободи и права, и тоа во Уставот децидно се наведува.

¹ Уредби со законска сила за дополнување на Уредбата со законска сила за ограничување на исплата на додатоци и надоместоци на плата за вработените во јавниот сектор за време на вонредна состојба, донесени од Владата на Република Северна Македонија, бр.44-2865/2 од 9 април 2020 година („Службен весник на Република Северна Македонија“ бр.97/2020), бр.44-3182/1 од 16 април 2020 година („Службен весник на Република Северна Македонија“ бр.103/2020), и бр 44-3198/1 од 24 април 2020 година („Службен весник на Република Северна Македонија“ бр. 108/2020).

-Во конкретниот случај, ниту со Уставот, ниту со закон постои уреденост според која додаточите и надоместоците на плата, што се права кои произлегуваат од работен однос, да можат да му бидат ограничени на работникот за време на вонредна состојба, односно истите да не бидат исплатувани.

II. Апсолутно не се согласувам со горе наведените ставови и толкувања на уставните одредби, коишто се вградени во Решението У.бр.49/2020 од 28.4.2020 год., и Одлуката У.бр.49/2020 од 12 мај 2020 година, со која беа поништени предметните уредби со законска сила. Сметам дека истите не се во согласност со суштината на уставните одредби коишто ја уредуваат вонредната состојба, сметам дека е погрешно толкувањето на правниот карактер, опсегот и правното дејство на уредбите со законска сила, исто како што и погрешно се толкува опсегот на ограничувањето на слободите и правата односно на чл.54 од Уставот, од следниве причини:

- Неспорно е дека Владата донесува уредби со законска сила при постоење на вонредна (и воена) состојба, дека овластувањето за истото има уставен основ, односно во формално-правна смисла оспорените уредби, не се спорни од аспект на нејзиниот донесител ниту од аспект на правниот основ за нивното донесување. Уредбите со законска сила се правни прописи со *suu generis* карактер, односно прописи коишто имаат уникатни карактеристики. Ова од причини што, во формално- правна смисла, ги носи орган којшто во делбата на власта припаѓа на извршната власт (Влада), а правен основ за нивно носење дава Уставот единствено во ситуација на утврдено постоење вонредна состојба. Нивната суштина, нивниот материјален карактер, се сведува на неопходноста во услови на вонредна состојба да се овозможи функционирање на уставно-правниот поредок, од една страна, и ефикасно, флексибилно, пропорционално, разумно и добро балансирано Владата да уредува и нормира мерки со кои ќе се отстранат причините коишто довеле до прогласување на вонредната состојба, но и последиците од истата. И сето ова има времен карактер односно, овластувањето за носење уредби со законска сила се ограничува со времетраењето на вонредната состојба. Уредбите со законска сила, подлежат на уставно-судска контрола и во времетраење на вонредната состојба, како и на законодавна контрола која се остварува по завршетокот на вонредната состојба². Имајќи ја предвид целовитоста

на уставните одредби коишто ја уредуваат вонредната состојба и во тој контекст правната природа и правните карактеристики на уредбите со законска сила, нивната суштина од аспект на целта којашто треба да ја постигнат во околности на вонредна состојба, без никаква дилема, уредбите со законска сила се правен пропис со привремена сила на закон. Тој пропис во своето ограничено времетраење ги има карактеристиките на закон, и во никој случај не би можел да биде третиран како подзаконски акт, како што мнозинството судии го третираат во своите правни мислења. Имајќи ја предвид нивната уставна поставеност и функционална намена, целта која тие во своето ограничено времетраење треба да ја постигнат, а таа е соочување со причините коишто довеле до вонредност на состојбата, но и последиците од истата, и враќање во редовниот нормален уставно-правен поредок, за разлика од мнозинството судии за мене не постојат дилеми дека со уредбите со законска сила, Владата може да запре од извршување одреден закон за одредено време, може да одредува нови рокови, може да ги менува постојните и да носи нови законски решенија. Тоа значи дека Уставниот суд е надлежен да ја цени нивната уставност, но не и нивната законитост, бидејќи во нивното времетраење, уредбите со законска сила се на исто правно рамниште со законите. Впрочем за правилно да се разбере намерата на уставотворецот, но и на законодавецот, треба да се види член 10 од Законот за Влада според кој за време на воена или вонредна состојба, ако не постои можност за свикнување на Собранието, Владата донесува уредби со законска сила по прашањата од надлежност на Собранието. Членот 36 став 1 од истиот закон предвидува дека со уредба со законска сила Владата уредува прашања од надлежност на Собранието во случај на воена или вонредна состојба ако не постои можност за свикнување на Собранието. Кои се прашањата од надлежност на Собранието, ако не се да носи, менува закони, односно да уредува и нормира? Постои битна разлика помеѓу уредбите со законска сила, кои црпат сила директно од уставната одредба во членот 126 (а се допрецизира во член 36 став 1 од Законот за Влада) и другите уредби од надлежност на Владата со кои се уредува извршувањето на законите, став 2 од членот 36 од Законот за Влада. Кај првите, уредбите со законска сила, нивната смисла е да нормираат (да уредуваат односно, во вонредна состојба, поврзани со причинителот но и со последиците) а на вторите е да операционализираат, и вторите без никаква дилема се подзаконски акти. Оттука, согласно горенаведената анализа, неосновани и погрешни се толкувањата и тврдењето на мнозинството судии, дека „Уставната одредба, уредбите со законска сила да мора да бидат во согласност со Уставот и со закон, упатува на тоа дека уредбите со законска сила можат да бидат донесени само во функција на операционализација на уставни и законски одредби, а не со истите изворно, оригинално да се нормира одредена ситуација која не е предвидена со Уставот или со закон, а уште повеќе, со истите, изворно да се уредува ограничување на слободи и права за човекот и граѓанинот, кои патем, воопшто не се предмет на ограничување со Уставот, следствено ниту со закон”.

- Овластувањата на Владата согласно членот 126 од Уставот, не се неограничени. Имено, во нашиот Устав има уставни ограничувања на овластувањето на Влада-

² До Одлуката на Уставниот суд У.бр.187/1998 година, донесена на 3.3.1999 година, законодавецот го уредил прашањето за потврда на уредбите со законска сила кои се носат во вонредна состојба од страна на Собранието во Законот за Владата во членот 13 на следниов начин “За време на воена или вонредна состојба, ако не постои можност за свикнување на Собранието, Владата донесува уредби со законска сила по прашања од надлежност на Собранието, што му ги поднесува на Собранието на потврда штом тоа ќе биде во можност да се состане”. Но со наведеното Решение, во 1999 година, Уставниот суд го укинува членот 13 од Законот за влада во делот што гласи “што му ги поднесува на Собранието на потврда штом тоа ќе биде во можност да се состане” со образложение дека излегува надвор од обврските на Владата предвидени во членот 126 од Уставот. Имајќи го ова предвид, прашањето за правното дејство на уредбите со законска сила, останува уставно правно неуредено прашање. Мој став и мое толкување е дека не е случајно што уставотворецот не го дефинира експлицитно и прецизно опсегот и правното дејство на уредбите, оставајќи можност за толкување на уставните одредби кои ја уредуваат вонредната состојба, во нивната суштина и цел која треба да се постигне, бидејќи едноставно во реалноста не можат да се предвидат сите ситуации, како можни причинители поради кои е утврдено постоење вонредна состојба, ниту степенот, ниту времетраењето на опасноста, ниту пак последиците од истата. Мое мислење е дека е невозможно фактички, и секако е правно нелогично, а општествено неоправдано да се смета дека во поглед на опсегот, со уредбите со законска сила неопходно да се адресираат само причините поради кои и е утврдено постоење на вонредна состојба, а притоа да се игнорираат последиците коишто настанале како резултат на

мерките кои се преземале, а нив ги има во сите општествени сфери и сектори, во економијата, образованието, здравствениот систем, финансискиот, земјоделскиот, транспортниот сектор итн. Во поглед на правното дејство по престанокот на вонредната состојба, исто така, правно нелогично и општествено неоправдано е да се смета дека правното дејство на уредбите со законска сила временски се определува и ограничува со времетраењето на вонредната состојба.

та да носи уредби со законска сила. Првото е фактот што дури и во вонредна или воена состојба неопходно е почитувањето на темелната вредност владеење на правото, правната сигурност. Следно ограничување е, уредбите да уредуваат неопходни мерки коишто се во функционална врска со директно (или индиректно) соочување и надминување на причините поради кои е утврдено постоењето на вонредната состојба, но и со последиците од вонредната состојба, со водење сметка мерките да имаат легитимна цел, општествена оправданост, да бидат разумни и пропорционални во светло на што побрзо враќање во редовна состојба (со што во суштина ќе бидат задоволени членовите 125 и 126 од Уставот). Неспорен факт е дека Уставот во членот 126 го дефинира само овластувањето Владата да носи уредби со законска сила, но не и опсегот, содржината на уредбите, и нивното траење односно правно дејство по престанокот на вонредната состојба. Но, секако самото овластување коешто го добива Владата упатува на неопходноста содржината, правното дејство и опсегот на уредбите со законска сила да бидат исклучиво во функционална врска со причинителот (поради кој е утврдена вонредна состојба) и последиците што настанале. Во однос на траењето или поточно правното дејство на уредбите, општо прифатен принцип и стандард вклучително и кај Европската конвенција за човекови права, е дека ограничувањата на човековите права може да трае до завршувањето на вонредната состојба. Но, неспорно е дека одредени мерки коишто се нормирани во уредби и коишто се директно или индиректно насочени кон последиците од вонредната состојба, нужно, неопходно и општествено оправдано можат да имаат правно дејство и по престанокот на вонредната состојба. Следно ограничување е членот 54 од Уставот кој уредува двојно ограничување. Првото бара ограничувањето на слободите и правата во вонредна состојба да не може да биде дискриминаторско по основ на пол, раса, боја на кожа, јазик, вера, национално или социјално потекло, имотна или општествена положба. А второто ограничување значи дека во вонредна состојба не може да се ограничи правото на живот, забрана на мачење, на нечовечко и понижувачко постапување и казнување, на правната одреденост на казните дела и казните, како и на слободата на уверувањето, совеста, мислата и вероисповеста.

- Втората суштинска разлика којашто ја имам во однос на мнозинството судии, се однесува во толкувањето на членот 54 од Уставот, односно опсегот на ограничувањата на слободите и правата на граѓанинот за време на воена или вонредна состојба. За разлика од мнозинството судии, според кои слободите и правата на граѓанинот може да се ограничат само во “случаи утврдени со уставот” став 1 од членот 54 од Уставот, и според ставот 2 од истиот член, кој уредува дека во воена и вонредна состојба слободите и правата можат да бидат “ограничени според одредбите од Уставот”, и тоа се толкува рестриктивно, со наведување на одредби од Уставот како членот 21 каде е уредено правото на протест, членот 27 правото на слободата на движењето, и членот 38 правото на штрајк, односно се толкува во смисла случаите да бидат децидно наведени, мое мислење е дека сите слободи и права на граѓанинот, освен исклучокот во ставот 4 на членот 54 од Уставот, можат да бидат предмет на ограничување во вонредна состојба. За разлика од мнозинството судии, моето толкување на ставот 1 од членот 54 од Уставот „случаи утврдени во Уставот” се однесува „на случаите на вонредна и воена состојба” односно на членовите 125, 126, 127 и 128 од Уставот. Јас ставот 2 од членот 54 „ограничени според одредбите на Уставот” го толкувам, како реферирање на ставот 3 и ставот 4 од истиот член, односно недискриминацијата и правата коишто

се апсолутни не можат да бидат ограничени ниту во воена ниту во вонредна состојба. Оттука, значи сите слободи и права утврдени во Уставот освен т.н. апсолутните слободи и права од ставот 4 на членот 54, можат да бидат предмет на ограничување. Секако и оние кои се предмет на ограничување не значи дека треба се предмет на неограничено ограничување. Ставот 3 бара да биде испочитуван принципот на недискриминација во ограничувањата, а членот 126 од Уставот кој ги дава овластувањата на Владата, како и општо прифатените принципи на меѓународното право бараат ограничувањата да бидат добро дизајнирани, во функционална врска со причината и последиците, пропорционални, оправдани, разумни во својата суштина. Сметам дека мнозинството судии неосновано и погрешно толкуваат дека слободите и правата на граѓанинот можат да бидат ограничени само во случаи утврдени со Уставот притоа наведувајќи ги само случаите од членот 21 (мирно собирање и јавен протест), членот 27 (слобода на движење), и членот 38 (правото на штрајк), игнорирајќи го ставот 4 од членот 54 т.н. апсолутни права коишто не можат да бидат ограничени ниту во воена ниту во вонредна состојба. Јасно е дека правата од работен однос, не се предвидени во оној сет на права уредени во членот 54 од Уставот, кои како апсолутни права не можат да бидат предмет на какво било ограничување ниту во воена ниту во вонредна состојба.

Ш. Единствен став со кој се согласувам со мнозинството судии и поради кои гласав за поништување на предметните уредби е следниов:

- Во конкретниот случај, различното постапување со граѓани кои се во иста правна ситуација и положба, а кое се согледува во оневозможување на дел од вработените од јавниот сектор да ги остварат правата коишто произлегуваат од работен однос, затоа што своите обврски за време на вонредна состојба, не ги извршуваат во институциите опфатени со членот 3 од предметната уредба со законска сила и нејзините дополнувања, туку своите работни обврски за времетраењето на вонредната состојба ги вршат во останатите институции на јавната власт (државна и локална), имплицира дискриминаторско постапување по основ на општествен статус под кој се подразбира и професионалниот статус на граѓанинот - вработен, што е спротивно на член 54 став 3 од Уставот.

- Покрај повредата на член 54 став 3 од Уставот, сметам дека предметните уредби со законска сила се во спротивност со член 8 став 1 алинеја 3 од Уставот, од причина што со истата се повредува темелната вредност на уставниот поредок на Републиката – владеењето на правото и правната сигурност на граѓаните. Имено, во оспорената уредба и нејзините дополнувања е настаната состојба на двојство на примена на различни прописи со иста правна сила, по однос на едно исто фактичко и правно прашање. Поточно, Уредбата со законска сила не го изменува и не го ограничува Законот за вработените во јавниот сектор, туку нормира и определува во уредба со законска сила дека се уредува ограничување на исплатитата на додатоци и надоместоци на плата на вработените опфатени со членот 1 на Уредбата. На овој начин, поради настанување на правна колизија со важечкиот закон, со предметната уредба се повредува принципот на владеење на правото и правната сигурност на граѓаните. Во правниот промет егзистираат и предметните уредби со законска сила и Законот за вработените во јавниот сектор коишто уредуваат исто прашање на различен начин.

Судија

на Уставниот суд на Република
Северна Македонија,
д-р **Дарко Костадиновски**, с.р.

13 мај 2020 година
Скопје

РЕГУЛАТОРНА КОМИСИЈА ЗА ЕНЕРГЕТИКА И ВОДНИ УСЛУГИ НА РЕПУБЛИКА СЕВЕРНА МАКЕДОНИЈА 1808.

Врз основа на член 24, став (1), точка 1), алинеја 16 и член 149 од Законот за енергетика* (“Службен весник на Република Македонија” бр. 96/18 и “Службен весник на Република Северна Македонија” бр.96/19) и член 8 од Правилникот за формирање на највисоки малопродажни цени на одделни нафтени деривати и горива за транспорт (“Службен весник на Република Северна Македонија” бр. 108/20 и 133/20), Регулаторната комисија за енергетика и водни услуги на Република Северна Македонија, на седницата одржана на 26.5.2020 година, донесе

О Д Л У К А ЗА УТВРДУВАЊЕ НА НАЈВИСОКИ МАЛОПРОДАЖНИ ЦЕНИ НА НАФТЕНИТЕ ДЕРИВАТИ И ГОРИВА ЗА ТРАНСПОРТ

Член 1

(1) Највисоките малопродажни цени на нафтени деривати и горива за транспорт, изнесуваат:

- Моторен бензин - ЕУРО-СУПЕР БС - 95	57,50 (денари/литар)
- Моторен бензин - ЕУРО-СУПЕР БС - 98	59,50 (денари/литар)
- Дизел гориво - ЕУРОДИЗЕЛ БС (Д-Е V)	49,50 (денари/литар)
- Масло за горење - Екстра лесно 1 (ЕЛ-1)	37,50 (денари/литар)
- Мазут М-1 НС	23,427 (денари/килограм)

(2) Трговците на големо и трговците на мало со нафтени деривати и горива за транспорт можат да ги формираат цените на одделни нафтени деривати и горива за транспорт и пониско од највисоките цени утврдени во став (1) од овој член.

(3) Највисоките малопродажни цени формирани согласно со став (1) на овој член, освен цената за мазутот М-1 НС, важат франко пумпна станица, а цената на мазутот М-1 НС важи франко склад на трговец на големо со нафтени деривати и горива за транспорт во земјата.

(4) Во највисоките малопродажни цени формирани согласно со овој член содржан е данокот на додадена вредност согласно Законот за данокот за додадена вредност.

Член 2

(1) Во највисоките малопродажни цени на нафтени деривати и горива за транспорт утврдени со членот 1 од оваа одлука, содржани се и највисоките набавни цени, коишто изнесуваат:

- Моторен бензин - ЕУРО-СУПЕР БС - 95	16,682 (денари/литар)
- Моторен бензин - ЕУРО-СУПЕР БС - 98	18,481 (денари/литар)
- Дизел гориво - ЕУРОДИЗЕЛ БС (Д-Е V)	17,100 (денари/литар)
- Масло за горење - Екстра лесно 1 (ЕЛ-1)	16,245 (денари/литар)
- Мазут М-1 НС	16,463 (денари/килограм)

Член 3

Во највисоките малопродажни цени утврдени со членот 1 од оваа одлука, содржан е надоместок за трошоци за работење преку склад и трговска маржа, којшто за Еуро супер БС-95 е во износ од 5,635 денари/литар, за Еуро супер БС-98 е во износ од 5,531 денари/литар, за Еуродизел БС (Д-Е V) е во износ од 5,648 денари/литар, за Екстра лесно 1 (ЕЛ-1) е во износ од 5,309 денари/литар, додека за мазутот М-1 НС надоместокот е во износ од 2,500 денар/килограм.

Член 4

Во највисоките малопродажни цени утврдени со членот 1 од оваа одлука, со исклучок за мазутот М-1 НС, содржан е надоместокот за транспортни трошоци од склад до бензински станици во износ од 0,75 денари/литар за сите нафтени деривати.

Член 5

Во највисоките малопродажни цени утврдени со членот 1 од оваа одлука содржан е надоместокот за финансирање на активностите во областа на животната средина што согласно член 184 став 2 алинеја 2 од Законот за животната средина го плаќаат обврзниците утврдени со овој закон:

- Моторен бензин - ЕУРОСУПЕР БС - 95	0,080 (денари/литар)
- Моторен бензин - ЕУРОСУПЕР БС - 98	0,080 (денари/литар)
- Дизел гориво - ЕУРОДИЗЕЛ БС (Д-Е V)	0,030 (денари/литар)
- Масло за горење - Екстра лесно 1 (ЕЛ-1)	0,040 (денари/литар)
- Мазут М-1 НС	0,050 (денари/килограм)

Член 6

Во највисоките малопродажните цени утврдени со членот 1 од оваа одлука содржан е надоместокот за задолжителни резерви на нафта и нафтени деривати што согласно член 24 став (3) од Законот за задолжителни резерви на нафта и нафтени деривати го плаќаат обврзниците при увоз и/или производство на нафтени деривати:

- Моторен бензин - ЕУРО-СУПЕР БС - 95	0,890 (денари/литар)
- Моторен бензин - ЕУРО-СУПЕР БС - 98	0,890 (денари/литар)
- Дизел гориво - ЕУРОДИЗЕЛ БС (Д-Е V)	0,300 (денари/литар)
- Масло за горење - Екстра лесно 1 (ЕЛ-1)	0,300 (денари/литар)
- Мазут М-1 НС	0,740 (денари/килограм)

Член 7

Во највисоките малопродажните цени утврдени со членот 1 од оваа одлука акцизите што ги плаќаат обврзниците согласно прописите за акцизи, изнесуваат:

- Моторен бензин - ЕУРОСУПЕР БС - 95	24,692 (денари/литар)
- Моторен бензин - ЕУРОСУПЕР БС - 98	24,692 (денари/литар)
- Дизел гориво - ЕУРОДИЗЕЛ БС (Д-Е V)	18,121 (денари/литар)
- Масло за горење - Екстра лесно 1 (ЕЛ-1)	9,136 (денари/литар)
- Мазут М-1 НС	0,100 (денари/килограм)

Член 8

Оваа одлука влегува во сила со денот на донесувањето, а ќе отпочне да се применува од 00:01 часот на 27.5.2020 година и истата ќе се објави во “Службен весник на Република Северна Македонија” и на веб-страницата на Регулаторната комисија за енергетика и водни услуги на Република Северна Македонија.

Бр. 02-1263/1
26 мај 2020 година
Скопје

Претседател,
Марко Бислимоски, с.р.

1809.

Врз основа на член 13 став (1) од Законот за утврдување на цени на водните услуги („Службен весник на Република Македонија“ бр.7/16) и член 7 став (1) од Правилникот за начинот и постапката за утврдување на тарифа за водна услуга и регулаторна тарифа за водна услуга („Службен весник на Република Македонија“ бр.63/17), а постапувајќи по Барањето за утврдување на тарифа за снабдување со сурова вода наменета за водоснабдување на населението со предлог тарифа за регулиран период 2021 – 2023 година, на ЈП за извршување на водостопански дејности Хидросистем ЗЛЕТОВИЦА Пробиштип бр. 03-246/3 од 14 април 2020 година, заведено во архивата на Регулаторната комисија за енергетика и водни услуги на Република Северна Македонија под УП1 бр. 08-37/20 од 22 април 2020 година, Регулаторната комисија за енергетика и водни услуги на Република Северна Македонија на седницата одржана на 22 мај 2020 година, донесе

РЕШЕНИЕ**ЗА УТВРДУВАЊЕ НА ТАРИФА ЗА СНАБДУВАЊЕ СО СУРОВА ВОДА НАМЕНЕТА ЗА ВОДОСНАБДУВАЊЕ НА НАСЕЛЕНИЕТО НА ЈП ЗА ИЗВРШУВАЊЕ НА ВОДОСТОПАНСКИ ДЕЈНОСТИ ХИДРОСИСТЕМ ЗЛЕТОВИЦА ПРОБИШТИП ЗА РЕГУЛИРАН ПЕРИОД 2021-2023 ГОДИНА**

1. На ЈП за извршување на водостопански дејности Хидросистем ЗЛЕТОВИЦА Пробиштип се утврдува просечна тарифа за водната услуга снабдување со сурова вода наменета за водоснабдување на населението и тоа:

- за 2021 година во износ од 7,90 ден/м³;
- за 2022 година во износ од 7,84 ден/м³;
- за 2023 година во износ од 7,72 ден/м³.

2. Се утврдува опсег на висината на тарифата:

- минималниот и максималниот опсег за 2021 година изнесува 50,46%;
- минималниот и максималниот опсег за 2022 година изнесува 49,83%;
- минималниот и максималниот опсег за 2023 година изнесува 49,38%.

3. Се утврдува минималната и максималната просечна тарифа согласно минималниот и максималниот опсег од точка 2 на ова Решение:

- за 2021 година:
- минимална просечна тарифа 3,91 ден/м³;
- максимална просечна тарифа 11,89 ден/м³;
- за 2022 година:
- минимална просечна тарифа 3,93 ден/м³;
- максимална просечна тарифа 11,75 ден/м³;
- за 2023 година:
- минимална просечна тарифа 3,91 ден/м³;
- максимална просечна тарифа 11,54 ден/м³.

4. Се задолжува давателот на водната услуга од точка 1 на ова решение да ги исполни условите од Планот за прилагодување на тарифи за водни услуги согласно кои се пресметува минималниот и максималниот опсег на висината на тарифата за водната услуга.

5. Утврдена тарифа за снабдување со сурова вода наменета за водоснабдување на населението важи за регулиран период 2021-2023 година.

6. Решението влегува во сила со денот на објавувањето во „Службен весник на Република Северна Македонија“, а ќе се применува од 1 јануари 2021 година.

УП1 бр. 08-37/20
22 мај 2020 година
Скопје

Претседател,
Марко Бислимоски, с.р.

1810.

Врз основа на член 15 став (1) од Законот за утврдување на цени на водните услуги („Службен весник на РМ“ бр.7/16) и член 17 став (1) од Правилникот за начинот и постапката за утврдување на тарифа за водна услуга и на регулаторна тарифа за водна услуга („Службен весник на РМ“ бр.63/17), Регулаторната комисија за енергетика и водни услуги на Република Северна Македонија на седницата одржана на 22 мај 2020 година, донесе

РЕШЕНИЕ**ЗА ЗАПОЧНУВАЊЕ НА ПОСТАПКА ЗА ДОНЕСУВАЊЕ НА РЕГУЛАТОРНА ТАРИФА ЗА СОБИРАЊЕ И ОДВЕДУВАЊЕ НА УРБАНИ ОТПАДНИ ВОДИ НА ЈКП СКОПСКА ЦРНА ГОРА ЧУЧЕР САНДЕВО ЗА РЕГУЛИРАН ПЕРИОД 2020 – 2021 ГОДИНА**

1. Да се започне постапка за донесување на регулаторна тарифа за собирање и одведување на урбани отпадни води на ЈКП Скопска Црна Гора Чучер Сандево за регулиран период 2020 – 2021 година.

2. Ова решение влегува во сила со денот на донесувањето, а ќе се објави во „Службен весник на Република Северна Македонија“ и на веб страницата на Регулаторната комисија за енергетика и водни услуги на Република Северна Македонија.

УП1 бр. 08-70/20
22 мај 2020 година
Скопје

Претседател,
Марко Бислимоски, с.р.

1811.

Врз основа на член 15 став (1) од Законот за утврдување на цени на водните услуги („Службен весник на РМ“ бр.7/16) и член 17 став (1) од Правилникот за начинот и постапката за утврдување на тарифа за водна услуга и на регулаторна тарифа за водна услуга („Службен весник на РМ“ бр.63/17), Регулаторната комисија за енергетика и водни услуги на Република Северна Македонија на седницата одржана на 22 мај 2020 година, донесе

РЕШЕНИЕ**ЗА ЗАПОЧНУВАЊЕ НА ПОСТАПКА ЗА ДОНЕСУВАЊЕ НА РЕГУЛАТОРНА ТАРИФА ЗА СНАБДУВАЊЕ СО ВОДА ЗА ПИЕЊЕ ИЛИ ВОДОСНАБДУВАЊЕ НА ЈКП СКОПСКА ЦРНА ГОРА ЧУЧЕР САНДЕВО ЗА РЕГУЛИРАН ПЕРИОД 2020 – 2021 ГОДИНА**

1. Да се започне постапка за донесување на регулаторна тарифа за снабдување со вода за пиење или водоснабдување на ЈКП Скопска Црна Гора, за регулиран период 2020 – 2021 година.

2. Ова решение влегува во сила со денот на донесувањето, а ќе се објави во „Службен весник на Република Северна Македонија“ и на веб страницата на Регулаторната комисија за енергетика и водни услуги на Република Северна Македонија.

УП1 бр. 08-71/20
22 мај 2020 година
Скопје

Претседател,
Марко Бислимоски, с.р.

СЛУЖБЕН ВЕСНИК

на Република Северна Македонија

www.slvesnik.com.mk

contact@slvesnik.com.mk

Издавач: ЈП СЛУЖБЕН ВЕСНИК НА РЕПУБЛИКА СЕВЕРНА МАКЕДОНИЈА, ц.о. – Скопје
бул. „Партизански одреди“ бр. 29. Поштенски фах 51.
Директор и одговорен уредник – Мартин Костовски
телефон: +389-2-55 12 400
телефакс: +389-2-55 12 401

Претплатата за 2020 година изнесува 12.200,00 денари.
„Службен весник на Република Северна Македонија“ излегува по потреба.
Рок за рекламации: 15 дена.
Жиро-сметка: 300000000188798.
Депонент на Комерцијална банка, АД – Скопје.

ISSN 0354-1622

2020135